

Székely Szabolcs

SZÖKÉS

A szökőkút felejtí a vizez az égbe,
háromévesen elhatározom, emlékezni
fogok erre, milyen nehezen esik vissza
a csúcsról a vízszugár. Nincs rajtam ruha,
esik rám a víz a kútban, körülöttem
idegen nyelveken visít a többi kisgyerek.
Nevet vagy visít, lehet-e nevetni idegen
nyelveken? Odakintről néha rászólnak az
engedetleneke, gondolom. Bekerít a beszéd,
kőből a párkány, azon túl forró az aszfalt,
a vízből nyalábok loccsannak ki a partra:
fejest ugranak a vízgyerekek, hogy
felszáradjanak. Nyaralás egy tenger nélküli
város belsejében. Csípi a szemet a klór,
a párkányon körbe kell járni, az óra járásával
ellentétesen. Két embert keresek, nem látom
őket sehol, körbe kell járni újra, elkezd lefelé
görbülni a száj, hervadás indul a nagy melegben,
de az engedetlen másodpercmutató nem hagyja
abba. Nem tudom, hogy mindeközben ketten
figyelnek kicsit távolabbról, egy bokor mögé
bújva. Azt ellenőrzik, mit csinál a gyerek,
ha elvész. Ugyanoda kell visszamenni, ahol
utoljára voltak, emlékszem erre, a torkomban
egy verőér dobog, mintha egy mese tanulsága
lenne. Aki keres, az talál, a világűr forró,
egész az alján egy nap világít, foganni kész,
a szökőkút szorgalmasan dolgozik.